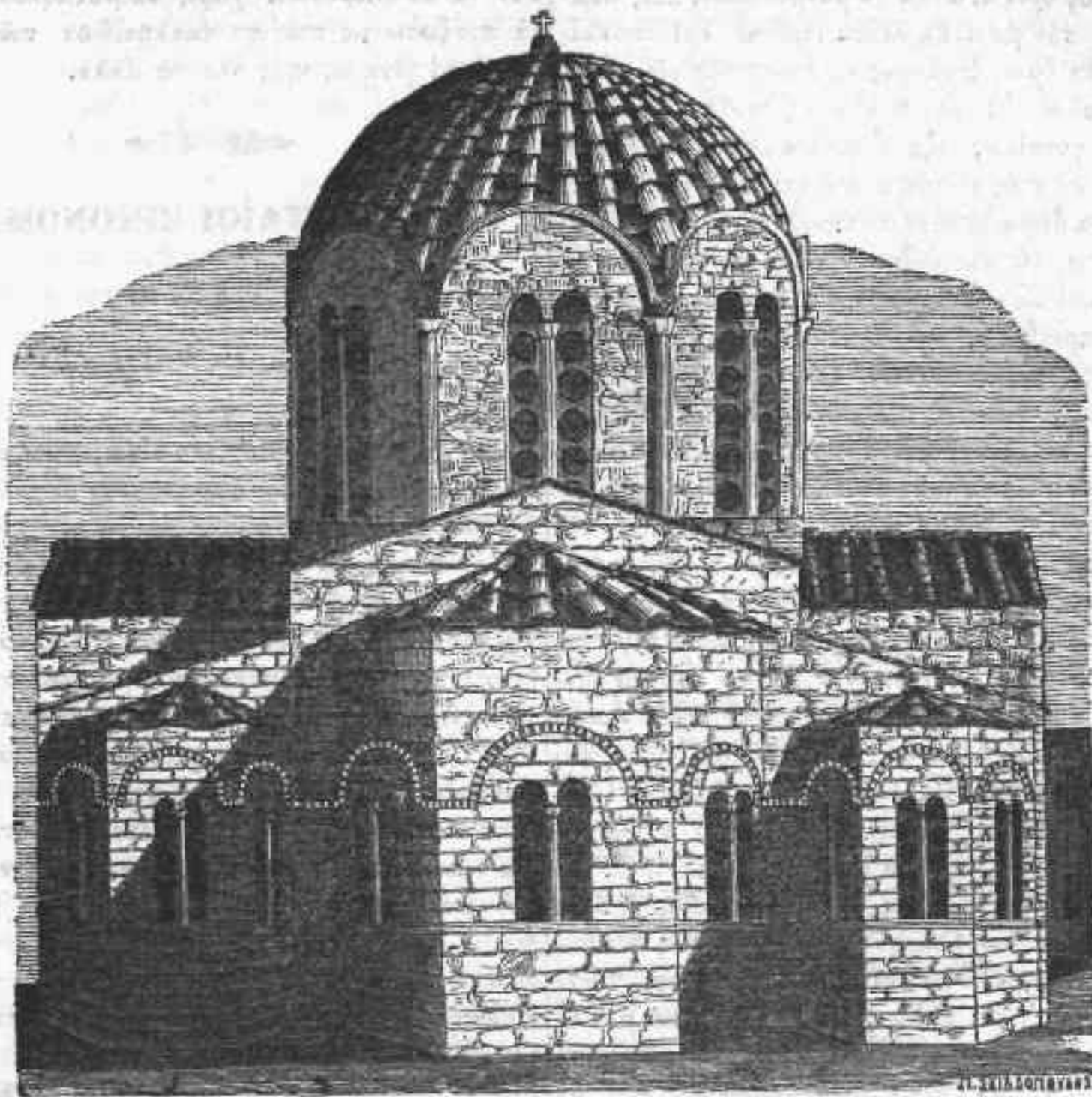

χθεις μετ' ὀργῆς. Δὲν ἐφοβήθης νὰ ἐξέλθῃς τοῦ αὐ-
λου σου;— Ἀλλὰ τῷ ὄντι, ἐπρόσθεσε, πίπτων πάλιν
ὡς ἀκηυδημένος εἰς τὴν ἐδραν του, ἐνῷ ἐν δάκρυ
ἔρρεεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· τῷ ὄντι, ἐμὲ τίς μὲ
φοβεῖται, τίς φροντίζει δι' ἐμὲ ἢ τίς μ' ἀγαπᾷ;

— Αὐτοκράτωρ, φίλτατε Θεοδόσιε, ἀνέκραξεν ὁ
Παυλῖνος, ριπτόμενος κατὰ γῆς, καὶ ἐναγκαλιζόμε-
νος τὰ γόνατά του. Μὴ τούτους τοὺς λόγους· μὴ
ταύτην τὴν ἀδικίαν πρὸς σὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς
ὑπηκόους σου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς μου καὶ
μόνης, δὲν θὰ τὴν ὑπερασπιζόμην, δὲν θὰ ἐφρευγον εἰς
ἀούλον· εἰς τὰς χεῖράς σου ἦτον. Ἄν ἡ φίλις σου δὲν
μοὶ τὴν ἐτώζεν, θὰ ἐπέμενον τὸν θάνατον ἀγογγύ-

σὲ προέειπα νὰ τὴν νυμφευθῇς. Δὲν σοὶ ἀναπολῶ
τὴν παιδιόθεν πρὸς σὲ ἀφοσίωσίν μου, δὲν σοὶ λέγω
ὅτι ἐδικαιούμην εἰς κρίσιν ὀλιγώτερον κατασπυσμέ-
νην παρὰ σοῦ. Ἀλλὰ σκέφθητι, ἂν ἡ σχέσις μου
πρὸς τὴν Εὐδοκίαν ἦν παράνομος καὶ ὑπεύθυνος ὅταν
τὴν ὑποπτύεις, εἰς σὲ ἤθελον πέμψῃς τὸ δῶρον ὃ
ἔλαβον παρὰ τῆς αὐτοκρατορίας; Ἄν σὲ πείθουν
οἱ λόγοι μου οὗτοι, ὅτι ὁ Παυλῖνος δὲν δύναται νὰ
ἦναι πρὸς σὲ οἷον σὺ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸν ὑπέλα-
βες, τότε ἀπόσπασε τῆς καρδίας σου τὸν σκώληκα
τῆς ζηλοτυπίας, ὅστις φθείρει τὴν εὐτυχίαν, καὶ μόνον
ψυχῶν ἀγενῶν εἶναι ἄξιος, καὶ ἀπόδος τὴν
τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν εἰς τὴν γυναῖκά σου, τὴν

Ναὸς τῶν Ἁγίων Θεοδώρων ἐν Ἀθήναις.

στως. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς ἡπυχίας σου· πρό-
κειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις
εἶναι καθαρωτέρα τοῦ ῥόδου, λευκοτέρα τῆς χιόνης
τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου. Ἄν ἐγνώρισας, δὲν
ἐξετίμησας, Βασιλεῦ, τὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας της,
καὶ ἐπρεπε τοιαύτη περίστασις νὰ σοὶ τὴν διαβῆλῃ;
Δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ ἥτις, ὅσα φαινόμενα καὶ ἂν μέ-
χωνται κατ' αὐτῆς, μένει πάντοτε ὑπονοίων ἀνωτέ-
ρα; δὲν εἶναι εὐγενεστέρα ἢ ἐμπιστοσύνη, καὶ τυ-
φλή ἂν ἦ, τῶν ἀδίκων ὑποψιῶν; Ἐνθυμήθητι ποῖα
σχέσις ἀδελφική καὶ ἀδολος μὲ συνέδεσε μετὰ
τῆς αὐτοκρατορίας· ἐνθυμήθητι, ὅτι, τὴν εὐτυχίαν
της καὶ τὴν εὐτυχίαν σου μόνην ἔχων ἐπιθυμίαν, ἐγώ

εὐγενεστέραν τῶν γυναικῶν. Ἄν ὁμῶς διατηρῇς δυσ-
πιστίαν, ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτὸς τοῦ αὐτοῦ μου, διάταξέ
περὶ ἐμοῦ κατὰ τὴν ὀργὴν ἢ τὴν δικαιοσύνην σου,
καὶ παράπληρον δὲν θέλεις ἀκούσει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου.

Ἀλλ' ὁ Θεοδόσιος ἐγερθεὶς, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του, καὶ τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ πολλὰς στιγ-
μὰς σφιγχτὰ εἰς τὸ στήθος του, χωρὶς λέξιν νὰ δύ-
ναται νὰ προφέρῃ.

— Συγγνώμην, φίλτατε, εἶπε τέλος. Εἶσαι με-
γαλόψυχος καὶ θέλεις μὲ συγχωρῆσαι. Πολλάκις πολ-
λά μοι συγχωρεῖς ἁμαρτήματα, συγχώρησόν μοι καὶ
τοῦτο τὰ μέγιστον πάντων. Ἀλλ' ἔμην τόσον δυσ-
τυχὴς! Ἡ ἀγάπη τῆς Εὐδοκίας ἦτον ὁ παράδεισος